

Børne- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K
sm@sm.dk
tha@sm.dk

Ergoterapeutforeningen
Nørre Voldgade 90
DK-1358 København K
Tlf: +45 88 82 62 70
Fax: +45 33 41 47 10
cvr nr. 19 12 11 19
etf.dk

Den 21. november 2017
Side 1
Ref.: bj
E-mail: bj@etf.dk
Direkte tlf: 5336 4921

Hørings svar vedr. udkast til vejledning om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder

Ergoterapeutforeningen har modtaget Børne- og Socialministeriets udkast til vejledning om støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder i høring, og har i den forbindelse flg. bemærkninger:

Generelt:

Vejledningen virker gennemarbejdet, og det er en god hjælp, at Ankestyrelsens principafgørelser er skrevet ind.

Hjælpemiddelcentraler omtales flere steder i vejledningen. Men da der i dag kun findes ganske få, bør det undlades

Til punkt 13:

Med den nye bestemmelse i § 113 b kan der bevilges hjælpemidler og forbrugsgoder ved et midlertidigt behov, f.eks. for borgere i rehabiliteringsforløb. Ergoterapeutforeningen er bekymret i forhold til, om der vil opstå uklarhed om afgrænsningen mellem rehabiliteringsforløb og behandlingsforløb, da definitionen har betydning for, hvem der skal afholde udgiften til hjælpemidlerne. De to begreber bør derfor beskrives og defineres nærmere og det bør præciseres, at bestemmelsen ikke erstatter afgrænsningscirkulæret, så det står tydeligere end eksemplet med albuestokkene (i øvrigt bør ordet "krykker" ikke anvendes). Der bør endvidere indtages et eksempel med kropsbårne hjælpemidler, så kommunerne får en rettesnor i forhold til, hvad der vil være et rimeligt antal at bevilge – f.eks. ift. katetre (man kan ikke nøjes med at bevilge ét) – er det til én uges forbrug, en måned eller?

Til punkt 28:

Det vil nu være muligt at sagsbehandle udelukkende ud fra de oplysninger, der er fremsendt i en ansøgning, når der er tale om enkle og entydige sager. Herved forstås sager, hvor borgerens funktionsnedsættelse er åbenbar, og hjælpebehovet er relativt entydigt. Som et eksempel på sådanne sager nævnes bl.a. borgere med nedsat gangfunktion, der ansøger om en rollator. Men enkle hjælpemidler er

ikke nødvendigvis synonyme med enkle og entydige sager, og valg af ganghjælpemiddel er ikke nødvendigvis enkelt og entydigt. Det vil f.eks. i mange tilfælde ikke fremgå af ansøgningen, om der er behov for en rollator, der kan anvendes i ujævnt terræn, om brugeren f.eks. er særlig lille eller stor, at der er trapper op til borgerens indgangsdør, osv. En anden bekymring er, at begrebet "enkel og entydig" vil kunne medføre manglende opmærksomhed på andre dele af sagsbehandlingen som f.eks. indstilling af og oplæring i brugen af hjælpemidlet. Er rollatoren indstillet i den rette højde, så borgeren kan anvende den sikkert og hensigtsmæssigt, og hvordan sikres det, at borgeren lærer at anvende hjælpemidlet i de daglige aktiviteter? Forskning viser, at hvis det ikke er tilfældet, er der større risiko for, at hjælpemidlet ikke anvendes, og borgerens problem dermed ikke er løst.

Vejledningen bør adressere disse problemstillinger, og i stedet for de nuværende eksempler fokusere på det kendskab kommunen i øvrigt har til borgeren (f.eks. om borgeren er kendt i systemet i forvejen, fra bevilling af andre ydelser eller fra andre hjælpemidler) samt på hjælpemidler som ikke kræver instruktion og tilpasning – eller hvor instruktion og tilpasning kan foregå i en kvikskranke eller lignende med tilstedeværelse af den fornødne faglige kompetence.

Til punkt 33:

I bestemmelsen vedr. udskiftning hedder det:

"Hvis ansøgeren fortsat har behov for det pågældende hjælpemiddel, og ansøgerens funktionsnedsættelse i alt væsentlighed er uændret siden kommunalbestyrelsens seneste afgørelse, og ansøgeren afgiver en erklæring herom på tro og love, skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om udskiftning af bevilgede hjælpemidler uden at indhente yderligere oplysninger".

Det bør i denne sammenhæng præciseres, om bestemmelsen kun gælder § 112, eller om den også gælder for § 113, stk.5. Der bør endvidere præciseres, hvem der har retten til at vurdere, hvorvidt borgers funktionsnedsættelse i alt væsentlighed er uændret f.eks. i forbindelse med en borgers begyndende demens eller andre nedsættelser i en borgers kognitive funktioner.

Bestemmelsen er problematisk i forhold til genbevillinger af 3-hjulede cykler, el-scootere og knallerter. Ergoterapeutforeningen kender eksempler på, at en kommune har en god faglig praksis for at foretage køretest og fornyet instruktion i brugen af hjælpemidlet i forbindelse med genbevillingssager. Borgeren skal bestå testen for at få en genbevilling. Når køretesten foretages, opleves det ofte, at borgerne – uden at de selv er bevidste om det - er blevet kognitivt dårligere og som følge heraf ikke længere er i stand til at håndtere en el-scooter/cykel/knallert på forsvarligvis i trafikken. Det opleves ofte, at de ikke selv er i stand til at erkende, at de er til fare for sig selv eller andre i trafikken og er ikke kritiske eller realistiske omkring egne kognitive evner. Ved at borgeren kan "nøjes" med at underskrive en tro og love erklæring, vil afgørelsen om, hvorvidt deres funktionsnedsættelse (også den kognitive) er uændret siden 1. bevilling, alene bero på deres egen vurdering. Man vil hermed risikere at få et urigtigt billede af, hvorvidt de er trafiksikre.

Bestemmelsen kan endvidere være problematisk i forhold til produktvalg, for hvis borgeren ikke er realistisk omkring eget funktionsniveau, har kommunen ikke mulighed for at indhente de nødvendige oplysninger til brug for den faglige vurdering omkring valg af produkt.

Til punkt 113:

Det foreslås at opdatere terminologien vedrørende hjælpemidlerne, så den er mere tidsvarende. Eksemplerne på software kan f.eks. suppleres med ordforslagsprogrammer og oplæsningssoftware med syntetisk tale, og hvad angår hardware, kan morseudstyr udgå, da det ikke længere anvendes.

Ergoterapeutforeningen stiller sig naturligvis meget gerne til rådighed med uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

Tina Nør Langager
Formand